

Подорож Алі до країни с'як-таків (скорочено)

Галина Малик

Галина Малик

Повість "Подорож Алі до країни с'як-таків"

Стислий переказ по главам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Розділ перший, в якому зникає список

Одного разу, під час уроку в 3-В, до класу прибігла організатор школи і покликала вчительку Наталю Никифоровну, адже до школи привезли якісь дефіцитні товари. Наталя Никифорова, згадавши, що триває урок, наказала сидіти тихо, а порушників дисципліни записувати на список. Це мав робити Сашко Тишко. Діти знали, що до кінця уроку буде свобода. Двоє хлопців видерлися іншим двом на плечі і грали у "коней" і "вершників". Раптом усі вони попадали і кинули вазон – старий фікус. Вазон з дощок розламався і на підлозі була купа землі. Діти думали прибрати, але зрозуміли, що Кефіра (так називали вчительку) все одно побачить. Всі подивились на Сашка. Він не збирався нікого записувати. Але один з "вершників" сказав: "Та нехай пише, хто його боїться! Він же у нас зразковий!". Тому Сашко взяв листок і записав чотирьох хлопців. Тут з'явилася щаслива вчителька з пакунками, з одного навіть стирчали курячі лапки. Вчителька запитала, хто розбив вазон. Сашко боявся, що потрапить до директора, викличуть батьків, тому нехотя сягнув за списком. Але його не було. Вчителька сказала, що їй все ясно, а завтра Сашко має з'явитися з батьком. Слово взяла староста Люба Чаварга. Вона вмовила вчительку не казати директорові, а то він почне розслідувати, чому не було вчительки на уроці... А завтра діти посадять новий вазон.

Розділ другий, в якому Сашко промовляє зачаровані слова

Дорогою додому Сашко думав, хто вкрав список. "Може, літака скласти?" – подумав Сашко, заходячи до своєї кімнати. Кімната була завішана моделями літаків і грамотами з конкурсів моделювання. Усі звали Сашка "інструктор-конструктор". А завуч навіть – "гордістю школи".

На столі лежав новий літак, Сашко почав складати. Але робота щось не клеїлася: зубчики не потрапляли у свої місця, розміри не збігалися, деталей не вистачало. І тут Сашко зробив дещо, про що буде потім дуже жаліти. Він приклеїв крило клеєм і сказав: "С'як-так триматиметься!". Хтось ніби зітхнув у кімнаті. Сашко подивився на своє фото, де він стояв із призом у руках. Зараз він на фото був похмурим, а потім Сашко на фото поставив приз у куточок, сказав: "Дочекався і я від тебе! Тепер замість мене матимеш

сяк-така!" і зник.

Розділ третій, в якому починаються неприємності Отакої!

Сашко схопив фото і вирішив показати татові, але зрозумів, що дорослі не повірять йому. Він закинув фото між книжки. З того часу із Сашком почали коїтися неприємні речі: він перестав розуміти, як складати моделі, на зауваження вчителя праці Тиберія Тиберійовича відповідав: "Сяк-так буде!". Тому у табелі Сашка за "трудове навчання" стояла трійка. І вона у табелі була не одна. І за що б тепер не брався Сашко, усе робив сяк-так. Сашкова мама думала, що син перевтомився і на зимові канікули відправила сина у село до дідуся.

Стислий переказ по главам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Розділ четвертий, в якому з'являється Аля

У селі зимою було гарно, особливо, коли багато снігу, а колгоспний конюх дядько Микола залле з шланга ковзанку за конюшнею. Тому Сашко приїхав і відразу побіг на ковзанку. А там його друзі: Василь, Юрко і Петько. Хлопці зраділи і сказали, що будуть будувати штаб зі снігу, дощок і ящиків. Сашко керував будівництвом, але коли дійшло до випробування на міцність, штаб провалився, хоча хлопець переконував, що штаб до весни простійть. Хлопці з села реготали. А Сашко виліз з купи снігу і побрів, куди очі дивилися. Услід йому кричали: "КонсХРЮктор". Сашко раптом згадав слова: "Замість мене матимеш сяк-така". І раптом йому в брову поцілила велика сніжка. Він побачив перед собою... Альку, з сусіднього під'їзду, що попередила його про Недоладію. Аля не хотіла так сильно вдарити Сашка, тому весь час питала, чи Сашкові не боляче.

Розділ п'ятий, в якому виявляється, що Аля не може стояти осторонь

Аля теж приїхала на канікули до села. І Сашко зрозумів, що саме Алі може все розповісти. Вони прибігли до дому Сашка, і він усе розповів. Аля сказала, що раз той був на фотокартці, може, й цей на фотокартці? Сашко взяв альбом дідуся і знайшов фото. Воно було з моря, на ньому були Сашкові тато й мама на березі, а між ними... Сашко хотів витягнути і розглянути, але фото надірвалося і з нього вискочив хтось. Цей хтось схожий був на футляр для окулярів, до якого причепили тоненькі ручки та ніжки, вужчий зверху, ширший знизу, він скидався ще й на грушу, сплющену з двох боків. Довкола незнайомця був замочок-блискавка.

Розділ шостий, в якому розкриваються перші таємниці

Цей хтось хотів відрекомендуватися і, розсунувши блискавку, витяг якісь папірці: довідку, посвідчення, акт, доповідну записку. Це був Сяк-так номер вісімдесят вісім (на спині мав намальовані дві вісімки). Сашко мовчав, був ошелешений. Але Аля, що бувала в бувальцях, взяла папери. Вона запитала, що Сяк-так робив у альбомі. Сяк-так відповів, що у його країні всі живуть у чомусь, зробленому сяк-так. От і це фото було зроблене якимось халтурником на морі. І коли Сашкового інструктора-конструктора було перенесено до країни сяк-таків, то Сяк-так оселився у фото. Аля згадала, що країна Сяк-таків межує з Недоладією. Недоладько, її давній приятель, розповідав про

цю країну: вона дика й пустельна, там безліч небезпек. Сяк-так сказав, що туди вирушив Сашків інструктор-конструктор, і, відповідно, зі свого боку, замість нього звідти прибув сяк-так. А щойно Сашко звикне робити все сяк-так, він (Сяк-так) повернеться додому.

Аля і Сашко дізналися, що королева Сяк-Такева взяла два слова - "сяк" і "так" - і зачарувала їх. І щойно тут їх хтось вимовить, як його талант негайно опиняється у країні Сяк-так! Скоро всі таланти опиняться в країні Сяк-так. Буде війна, бо королева хоче забрати папір. Папір потрібен у країні Сяк-так, бо там усі пишуть ябеди, за котрі отримують нагороди.

Раптом Аля забрала усі папери Сяк-така. Він почав плакати і просити повернути, бо без цих паперів він ніхто. Аля сказала, що люди ніколи не віддадуть свої таланти. Але Сяк-так сказав: "Та люди ж самі по-свинськи поведуться зі своїми талантами! Подивися, вони їх розбазарюють, продають, топчуть, розмінюють, нарешті, закопують у землю! Вони з ними поведуться сяк-так!". Тут Аля зрозуміла, яке лихо загрожує людству.

Розділ сьомий, у якому Аля і Сашко переконуються, що Дир-Пир їм не допоможе

Аля запропонувала Сашкові піти до голови сільради - Дирмидонта Пирмидонтовича і все розповісти. Сяк-така дівчинка посадила у свою рукавичку. Сашко сумнівався у допомозі Дир-Пира (як усі його називали). Адже Дир-Пир ще нікому не допоміг. Он Вірка-бібліотекарка котрий рік ходить до нього, бо в неї в бібліотеці холодно, як на Північному полюсі. Дир-Пир кожного разу наобіцяє їй, наобіцяє...

Коли Аля і Сашко добігли до сільради, Дир-Пир, здоровенний товстий чолов'яга з густими чорними вусами, саме збирався додому. Він накричав, що прийом уже закінчено. Та коли Аля сказала, що буде велике нещастя, Дир-Пир наякався усяких несподіванок, неприємностей і незручностей. Він лягав і вставав, примовляючи: "Господи, тільки б нічого не сталося", бо звик перекладати свої обов'язки на інших, а відповідальність за свою сільраду переклав на Господа.

Діти розповіли, що на людей напали сяк-таки і забирають таланти. Коли голова усе вислухав, то дуже розлютився, бо діти розказують йому якісь казки. Він широко розчохнув двері і ступив до дітей, щоб за коміри вивести їх із сільради... І раптом Сяк-так у рукавичці сказав: "Так, так їх, Дир-Пир! Ура! Твій Пекар давно живе у нас, в країні сяк-таків!". Дир-Пир раптом охнув, затулив вуха руками і чимдуж кинувся геть.

Розділ восьмий, у якому Дир-Пир відкриває свою страшну таємницю

Діти вирішують іти до дому Дир-Пира. Голова мешкав недалеко від сільської Ради. Двері до хати виявилися незамкненими. Дир-Пир сидів за столом. Перед ним була пляшка і огірки. Аля подумала, що голова пив березовий сік.

Голова сільради зізнається дітям, що колись був дуже гарним пекарем. До нього їздили вчитися пекти хліб. А одного разу він змісив тісто, яке ніяк не підходило. А оскільки не мав часу, то й сказав: "Ет, велике діло, сяк-так спечеться!". І як пішов тоді, то більше у пекарню і не повернувся. Став головою. А тепер і голова з нього нікудишній, і хліба пекти не вміє. Бо Пекар Дир-Пира до країни цієї триклятої

потрапив.

Аля хотіла порадитися з головою, але він сказав: "Я тепер сам наче отой сяк-так – без документа нічого не вартий!". Тоді дівчинка витрусила з рукавички Сяк-така і запитала, як потрапити у його країну, інакше знищить всі його документи. Сяк-так розповів, що для цього потрібно мати перепустку – написати на когось доповідну. Аля обурилась, що вони з Сашком такого не можуть зробити. Та в документах Сяк-так виявився список Сашка. Той список, що він написав у школі для Кефіри і якого марно шукав. Далі Сяк-так розповів, що треба, щоб хтось, хто не втратив свій талант, вислухав Алю з Сашком і повірив усьому. Аля похнюпилася, бо завдання було не з легких.

Стислий переказ по главам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Розділ дев'ятий, в якому потрібна людина знаходиться

Враз Дир-Пир вигукнув, що така чиста душа є. Це Вірка-бібліотекарка! Аля прихопила Сяк-така і діти вже вирушили, та раптом голова попросив: якщо потраплять у ту країну і побачать його Пекаря, хай попросять повернутися.

Був понеділок, вихідний у бібліотеці, але Вірка була на роботі. Вона була закручена у величезну квітчасту хустку, мов качан кукурудзи. З хустки стирчав тільки кирпатий ніс та пасмо волосся. Вірка запитала дітей, чи хочуть взяти якусь книжку. Але Аля сказала, що вони по допомогу і розповіла все. Вірка слухала, охала і сплескувала руками. Вірка сказала, що вірить, тільки не знає, як допомогти. І раптом бібліотекарка зникла. Аля з Сашком здивовано озиралися.

Кімната наче була та сама. Але стеля стала нижчою, на підлозі купами лежали стоси паперів. Аля помітила, що не має пальта, шапки, а на ногах були сандалії. Сашко був у кросівках, футболці і літніх шортах. Дива!

За купою паперів дівчинка побачила декілька столів, за якими сиділи читачі і читали. Читачі були однаковісінькі, точно такі, як Сяк-так номер вісімдесят вісім, але з різними номерами на спинах.

Аля все зрозуміла: вони опинилися у країні королеви Сяк-Такеви.

Розділ десятий, в якому ми дізнаємося, хто такі престолонаслідники

Аля та Сашко непомітно вийшли надвір. Яскраво світило сонце, пахнув бузок і ясмин. У кущах бузку діти почули суперечку. Аля обережно розсунула гілки. На землі сиділи один проти одного двоє хлопчаків, схожих між собою, як дві краплі води. Тільки очі мали різні. В одного вони були блакитні, в другого – чорні.

Хлопчики сперечалися, хто з них напише ябеду. Хлопчиків звали Сякусь (голубоокий) і Такусь (чорноокий). Вони були престолонаслідниками – дітьми Королеви. Брати розповіли, що у їхній країні всі пишуть ябеди. Хлопчики здивувалися, що Сашко і Аля не мають ніяких документів. Такусь трохи підозрював Алю і Сашка, погрожував викликати Байдужа з байдиками.

Розділ одинадцятий, у якому Алю з Сашком заарештовують

Сякусь сказав, що може написати для Алі і Сашка усі потрібні документи. Такусь

заперечив. Брати почали битися і опинилися в кущах. Сякусь аж ручку свою поламав. Такусь запропонував свого поламаного олівця. Сашко витягнув свого ножицка, якого подарував йому батько. Та раптом брати сказали, що Сашка засікли, тепер треба буде відписуватись. Аля сказала, що вони не вміють. Тому брати запропонували свою допомогу, але Такусь попросив ще й ніжик йому за це віддати.

Раптом з кущів вискочили шість молодиків із замашними кийками в руках. А за ними виліз товстелезний, наче барило, отаман-Байдуж, як подумки назвала його Аля. Молодики зловили Алю і Сашка і повели до Королівської канцелярії. Сякусь і Такусь пішли за всіма.

Розділ дванадцятий, в якому його герої грають у дурня

Королівська Канцелярія була уся геть завалена паперами. Старі купи були жовтими, а нові білими. Папір був геть увесь списаний. За столом сидів Прокурорський Кріт – начальник Королівської Канцелярії. Кріт сказав, що на Алю та Сашка надійшла ябеда, ніби діти хотіли зробити в небі дірку для ворогів країни. Сякусь сказав, що це брехня і надав про це довідку. Кріт надав довідку про те, що в Алі і Сашка знайшли пилку. Сякусь знову вийняв папірця, що виправдовував дітей.

Все це нагадувало Алі гру в дурня. Вона навіть забула про небезпеку і цікаво спостерігала. Нарешті, дійшло до того, що всі вийшли сухими з води, всі були помилувані. І все завдяки Сякусеві.

Розділ тринадцятий, в якому з'являється граф О'Ман з бантиком

Сякусь і Такусь потягнули за собою Алю і Сашка. Брати попередили, що часу не треба гаяти, адже Байдуж знову може їх зловити, якщо хтось напише нову ябеду. В цей час всі почули, як Байдуж і байдики співали: "Приємно дуже, коли тобі – байдуже! Усе мине, а спокій – головне!". Близнюки розповіли, що відколи винайшли папір, у їхній країні всі пишуть ябеди, довідки, запити, посвідчення. Власних талантів жителі країни не мають, тому можуть писати тільки таке.

Місто, яким ішли діти з братами, було велике і гарне на перший погляд. Але газони були непідстрижені, фонтани не працювали, ніде не було жодного дерева. У старому саду, куди всі прийшли, були лише пеньки.

Сякусь і Такусь провели Алю і Сашка в палац. Раптом перед ними з'явилася пухкенька, рожева жіночка, дуже схожа на Сякуся і Такуся. Впершись руками в боки, вона вигукнула манірним тоненьким голоском: "Ах, ах, просто жах! Вони знову когось притягли! Може, це іноземні шпигуни, а ви їх тягнете просто до королівської резиденції!". Брати заспокоїли свою маму, адже Аля і Сашко не мали жодних документів, тому шпигунами і зрадниками не могли бути. Королева побігла далі, бо мала готуватися до війни, а її волосся було ще не накручене.

Згодом з'явився дебелий чолов'яга, галасливий і метушливий. Його біляве волосся було зав'язане на маківці у пучечок великим рожевим бантом. У руках він тримав перо і папір. Він писав вірші для дітей. Це був король. Як пояснили близнюки, їхній батько не королює, бо не королівської крові. Він просто граф. І батько його був граф, і дід – граф з роду О'Манів.

Увагу короля привернули Аліні білі у великий синій горошок банти. Аля, не роздумуючи, розплела одну кіску і подарувала бант королю. Вона навіть зав'язала йому бант, скинувши його рожевий. Дівчинка подумала: "Видно, мені судилося мандрувати цими країнами з однією незаплетеною косою". Щоб віддячити, король почав читати свій найкращий вірш, але він був таким поганим, що брати і Аля з Сашком побігли геть.

Розділ чотирнадцятий, в якому Сашко натрапляє на слід Конструктора

Діти зайшли у класну кімнату, де було лиш дві парти: блакитна – Сякусева і чорна – Такусева. На стінах було багато чого: географічні карти, протигаз, друшляк, млинок, мідна духовна труба... Це все залишилось від вчителів, які вчили братів, адже Королева боялася, щоб діти не були такими нездарамися, як король. Раптом брати згадали про свого вчителя Конструктора, на якого написали ябеду ніби він винайшов таку машину, яка перетворює увесь папір знову в дерева, з яких він зроблений. А Конструктор і справді таку машину вигидав.

Сашко розпитав престолонаслідників, де можна знайти Конструктора. Але брати відповіли, що усіх, на кого надійшла ябеда і хто не зміг відписатися, відвозять до Кар'єру – величезної ями, де всіх закопують екскаватором. Аля запитала: "Як? Живими?". "А хіба ти чула, що таланти закопують мертвими? Таланти закопують тільки живцем!" – відповіли брати.

Розділ п'ятнадцятий, в якому Такусь уперше розуміє, що не все на світі можна замінити довідкою

Сашко сумував, адже стільки нещастя через два таких малесеньких слівця! Хлопець боявся, що через його слова "сяк-так буде" загинула людина, а він все життя житиме без таланту. Такусь запропонував написати для Сашка довідку з усіма можливими печатками, що в Сашка талант є. Та Сашко заперечив: а якщо хлопці попросять зробити літака, то що, показувати довідку? Аля сказала: "Є такі речі, які папірцем не замінити, хоч хай на ньому буде сто печаток!".

До кімнати зайшов граф О'Ман і насварив Алю та Сашка за сумніви в силі довідки. Адже Граф має довідку, що він дитячий письменник, і справді пише гарні вірші. Граф попередив, що покличе байдиків, щоб дітей схопили. Сякусь запропонував відправлятися до Кар'єру.

Розділ шістнадцятий, в якому до Кар'єру відправляють Манжетника

Сякусь, Такусь, Аля і Сашко йшли до виходу, як раптом надбігла Коолева. Діти сховалися, а Королева кричала та була сердита на Манжетника, який ще не випрасував її комірця та манжети. За королевою сунув натовп сяк-таків. Усі були однаковісінькі, зростом ледь нижче Алі. Серед них були худі і товсті, тобто менше і більше напхані паперами. Чим більше сяк-так був напханий паперами, тим поважніше він виступав і тим вище становище займав.

Сяк-таки привели блілого юнака з праскою в руці – Манжетника. Хлопець виправдовувався, що не попросував, бо праска поламана, а Електрика ніде немає. Один із сяк-таків написав на манжетника ябеду і хлопця повезли до Кар'єру.

Розділ сімнадцятий, в якому Аля з Сашком дізнаються, що інструкція для пиріжка –

річ цілком можлива

Байдики потягли попід руки Манжетника, а за ними назирці підбігала наша четвірка. Манжетника повели до Королівської Канцелярії. Діти сховалися і чекали. Тепер Аля роздивилася, що що скрізь по місту купами було складено папери. Стоси паперів виднілися у дворах за парканами, на підвіконнях у будинках, навіть собача будка у дворі була вщент забита паперами. Уздовж вулиць, попід будинками височіли купи паперів, укриті від дощу поліетиленом. Престононаслідники сказали, що усі дерева вирубали на папір.

Коли Аля трохи відійшла, то побачила свіжоскопаний город. На городі сьак-так садив у ямочку пиріжки з капустою, обгортаючи їх якимись папірцями! Аля з Сашком розреготалися. Сякусь сказав, що Агронома відіслали до Кар'єру, бо на нього надійшла ябеда, ніби він хотів отруїти королеву. Вирощувати капусту стало нікому. Нікому вже й хліба спекти.

Раптом вітер розвіяв листки, в які сьак-так загортав пиріжки. Аля піднесла один і прочитала інструкцію: "Капусто! 1. Випускай корінець. 2. Піднімай пагінець. 3. Вилазь із землі. 4. Розкривай листочки". Тут над Алиним вухом хтось несамовито заверещав і вихопив папірець з рук.

Розділ вісімнадцятий, в якому з'являються Гравик і Бібл-Бабл

Це був сьак-так, котрий садив пиріжки. Діти кинулися тікати, а коли відбігли, сперлися на мур відпочити. Раптом мур подався назад. Скрикнувши, Аля кудись провалилася. Дівчинка побачила, що сидить у високій густій траві. Поруч сидів Сашко. А біля Сашка стояв кругленький чоловічок, схожий на м'яч. Крислатий солом'яний бриль кидав тінь на його кругле обличчя. А чорненький пасок ділив його навпіл: верхню – червону, і нижню – синю.

Аля побачила, що знаходяться вони у затишному дворику. З усіх боків його оточував високий мур. Посередині стояла гарненька хатка. Навколо неї росли соняхи. У дворі не було жодного листочка паперу.

На ґаночку з'явився ще один незнайомець. Він був худий і довготелесий. На його носі стриміли великі круглі окуляри. Скидався він на закладку для підручника. Круглого звали Гравик, а худого Бібл-Бабл.

Розділ дев'ятнадцятий, в якому Байдуж з байдиками ловлять облизня

Аля з Сашком зайшли в будинок, де було безліч книг та ігор з усього світу. Дівчинка розповіла новим знайомим усе з самого початку. Впродовж розповіді Бібл-Бабл сидів незворушно, а Гравик схоплювався, бігав, знову сідав. Було видно, що Гравик і Бібл-Бабл зраділи. Раптом з'явився Байдуж, та Аля і Сашко встригли сховатися. А Гравик сказав Байдушеві, щоб повертався і рапортував, що спіймав Облизня. Аля з Сашком хихотіли за дверима. Гравик зачинив двері за Байдушем.

Стислий переказ по главам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Розділ двадцятий, в якому на допомогу приходить Канцелярський Пацюк

Гравик рушив у дальній куток зали, звідки з потаємного сховку виліз Канцелярський Пацюк. Усі пройшли у глиб довгого тунелю. По дорозі Гравик розповів, що королева Сяк-Такева страшенно боїться, що престолонаслідники виростуть такими нездарами, як їхній татусь. Тому і запросила Гравика і Бібла за вихователів для хлопців. Бібл вчить їх читати, а Гравик – гратися. Також королева приставляє до хлопчаків ще й інших вчителів.

Коли дісталися до Пацюкового помешкання, то побачили шматки паперу, на яких було написано: "Історія королівства сяк-таків". Подекуди у тексті виднілися білі плями. Ці плями заповнював Пацюк, але Королеві це не подобалося. І ось що розповів Пацюк.

Розділ двадцять перший, або "Історія, яку розповів Канцелярський Пацюк"

Давним-давно країна сяк-таків була дикою і пустельною. Сяк-таки жили на деревах і нічого не робили. Зрідка вони воювали з якоськами та абияками. Власне, вони просто дражнилися. Одного дня перед ними зненацька з'явився невеличкий чоловік у червоному ковпачку та величезних зелених черевиках (це був чаклун карлик Недочеревик). Чоловік сказав слухатись Королеву. Так у країні з'явилася королева Сяк-Такева зі своїм графом О'Маном, з Байдужем та байдиками. Всі вони повтікали з сусідньої країни – Недоладії.

Недочеревик навчив Королеву керувати талантами. А сам Недочеревик був страшенно лютий на людей і особливо на одну дівчинку, яка зруйнувала його чари в країні Недоладії. Тепер, з допомогою королеви Сяк-Такеви, забравши з Алиної країни всі таланти, чаклун сподівався помститися дівчинці.

Королеву непокоїла думка, що якоськи і абияки не пхотіли її в своїх країнах. Тому вона задумала воювати з ними. І звеліла Винахідникові винайти зброю проти них. Винахідник і Механік розмовляли про те, що Королева сама задумала війну, а якоськи і абияки мирні жителі. Це підслухав один сяк-так і написав ябеду.

Розділ двадцять другий, або "Продовження історії, яку розповів Канцелярський Пацюк"

Це була перша в історії країни сяк-таків ябеда. Прочитала її королева і страшенно розсердилася. Наказала закопати Винахідника. Так був закопаний перший талант. А сяк-таки узялися писати ябеди, як накручені. Вони писали день і ніч, діставали за свою писанину титули і звання, і нарешті всі геть перенумерувалися. Сяк-Такева нагороджувала за кожну ябеду новою довідкою або посвідченням. Таланти продовжували зникати.

І ось настав день, коли Гравик і Бібл-Бабл прийшли до королеви і сказали: "Ваша величність, попри всі наші намагання відкрити у ваших синів хоч однісінький талант, нам це не вдалося. Єдине, що люблять робити ваші діти, – це писати ябеди". У близнюків з'являлися нові вчителі і так швидко зникали, бо брати писали на них ябеди.

Всі дерева в країні вирубали, а нові садити було нікому. Паперу бракувало для документів. Тому Королева хотіла завоювати країну Сашка і Алі.

Розділ двадцять третій, в якому Гравик доповнює Пацюкову розповідь

У Алі в очах стояли сльози, їй було шкода усі ті таланти, які загинули. Гравик в цей

час був веселий і сказав, що найбільші несподіванки ще попереду.

Вони пішли далі підземним ходом. Аля з Сашком мовчали. А Гравик крокував поруч, зрідка хитро поглядаючи на Алю. Раптом він сказав, що Аля неуважно слухала Пацюкову розповідь. Він сказав: "Як ти думаєш, що робили сьак-таки, коли королева віддавала наказ відвести котрогось із талантів до Кар'єру?". Виявляється, сьак-таки не вміють нічого. Байдики лише наздоганяють, ловлять і вартують! І ніхто таланти не закопує.

Тунель закінчився і всі вийшли на сонячну галявину. На галявині росли дзвіночки, гули бджоли. Тунель виходив з височенного урвища. Галявина доходила до великого озера. На березі був місток.

Гравик розповів: "Коли Королева веліла закопати Винахідника, його схопили байдики, Прокурорський Кріт написав наказ про страту, і Винахідника відвели у підземелля, яке сполучається з галереєю Канцелярського Пацюка і нашою хатинкою! Ми з Біблом вивели ось цим шляхом Винахідника і повернулися до Королівської Канцелярії, велівши байдикам повертатися. Бо свою роботу вони виконали".

Аля зрозуміла, що Гравик і Бібл-Бабл усі таланти рятували таким чином. Алю і Сашка запросили на Острів Талантів.

Розділ двадцять четвертий, в якому Аля з Сашком потрапляють на Острів Талантів

Аля раділа, що дурненька Королева не цікавилась, куди діваються таланти, які вона наказує стратити. Живучи між сьак-такими, Королева й сама звикла все робити сьак-так і нічого не доводить до кінця, бо родом з Недоладії.

Човном з іншого берега приплив... Дир-Пир, лише років на п'ятнадцять молодший від самого себе. Це був Пекар, талант Дирмидонта Пирмидонтовича. Аля зрозуміла, що таланти не старіють, бо Пекар виглядав молодим.

Аля з Сашком вирушили на острів. Мандрівники вийшли на просторий майдан. Довкола нього стояли гарненькі, розмальовані квітами будиночки. У чистеньких, прибраних дворах цвіли мальви та жоржини. Людей не було, бо всі були на роботі. Але Гравик подзвонив у дзвін і з'явилися люди. Кого тут тільки не було! Ось, заглиблений у свої думки, широко ступає Винахідник, їде на велосипеді Листоноша. Булочник і Кондитер, у білих, відпрасованих до блиску, ковпаках, принесли з собою пахощі ванілі і кмину. Кравчиня поспішала з шитвом у руках. Маляр та Художник ішли в робочому одязі, наче навмисне розмальованому усіма кольорами райдуги. Навіть Коминар білозубо усміхався серед юрби. Були серед них діти, юнаки і дівчата, і навіть зовсім дорослі чоловіки і жінки. І кожен був подібний мов дві краплі води до свого колишнього власника.

Гравик сказав: "Друзі! Нарешті настав довгожданий час! Наші мрії здійснилися!".

Розділ двадцять п'ятий, в якому з'являється Недочеревик

Гравик продовжив: "Багато років ми потай мріяли, що про нас згадають. Ми сподівалися, що люди зрозуміють, як погано жити без таланту. І ми мріяли про це не марно. За нами прийшли! Нас просять повернутися!". Аля вийшла і попросила таланти повернутися. Таланти зраділи, вони обнімалися, цілувалися, а деякі навіть витирали

сльози!

Аля раптом згадала про ті таланти, які залишилися в місті Сяк-Такеви. Гравик сказав про це не хвилюватися. Та раптом здійнявся сильний порив вітру. На пласкому даху найближчого до дзвона будиночка з'явилися дві постаті: звичайнісінький сяк-так і чоловік у картатому довгому піджаку, зелених черевиках з червоними шнурівками та у червоному ковпачку. Це був карлик Недочеревик. Карлик запитав: "Невже ви справді хочете покинути оці затишні будиночки, які ви збудували власними руками? Оце спокійне містечко, де ви займалися улюбленою справою?". Потім Недочеревик вказав на Сашка, сказавши, що хлопець і сам написав ябеду, котра є в кишені дівчинки... Сяк-так підтвердив.

Розділ двадцять шостий, в якому Сашко натискає кнопку

І раптом Сашко розгледів номер на спині сяк-така – дві вісімки. Це був сяк-так з дідусевого альбому. Сашко зрозумів, що сяк-так розшукав Недочеревику і все розповів йому.

Хопець обернувся до натовпу, і сказав: "Так, я справді написав цю ябеду. Я справді образив свого Інструктора-Конструктора. Але я зрозумів, що вчинив недобре. Я прийшов, щоб просити у нього пробачення. Я прошу тебе, повертайся разом зі мною! Я обіцяю, що ніколи нічим не ображу тебе!".

Сашко напружено вдивлявся у море облич. До нього вийшов його двійник. Інструктор-Конструктор сказав Сашкові, що більше вони не розлучаться. Хлопці обійнялися. А потім Конструктор подав Сашкові предмет, який нагадував електронну обчислювальну машинку. На ній була одна червона кнопка. Це був пристрій, який весь папір одразу перетворить на дерева. Тільки кнопку цю могла натиснути лише людина.

"Не натискай! Не натискай!" – раптом заверещав Недочеревик.

А Сашко затамував подих і натиснув червону кнопку.

Тієї ж миті знявся сильний вітер. Вдалині, над високою скелею, на якій стояло місто королеви Сяк-Такеви, щось забіліло. Це аркуші паперу розносив вітер над країною. Вітер підібрався й до Алиної кишені, висмикнув Сашкову ябеду і кинув на землю. Аркуш упав, розтанув, наче шматочок густого туману, а на його місці з'явився тоненький пагінець з дубовим листочком.

Ось сильний порив вітру підхопив Алю з Сашком, розвіявши незаплетену косу дівчинці. Але вони ніскільки не злякалися, бо знали, що вітер цей не заподіє їм нічого лихого. Аля побачила, як порив вітру підхопив карлика Недочеревику. І він, перекидаючись у повітрі, зник у невідомому напрямку. Ось вони вже над містом королеви Сяк-Такеви. По полю від міста бігли, схопившись за руки, Сякусь із Такусем. Байдуж з байдиками розбігалися в різні боки від королівської резиденції.

Розділ двадцять сьомий, в якому у Алі з'являється нова книжка, щоправда, без кінця

Коли Аля опустила руки, перед нею стояла стурбована Вірка-бібліотекарка. Вірка сказала, що впала книжка згори і вся розсипалася. Аля озирнулася. Сашко теж був тут. Він ще не прийшов до тями, бо стояв, роззявивши рота і витріщивши очі. Аля підняла

одну сторінку і побачила Сякуся і Такуся.

А бібліотекарка дивувалася, що такої книжки у неї в бібліотеці точно не було. На книжці був напис "Подорож до країни сяк-таків", а замість штампа "Сільська бібліотека" стояв штамп "Королівська Читальня". До того ж, книжка не мала кінця. Тому Вірка віддала книжку Алі і Сашкові.

Раптом Аля помітила нові батареї під вікном. Вони так і вилискували свіжопофарбованими ребрами. Тут Аля завважила, що на ній зимове пальто і шапка з чобітьми, в бібліотеці тепло.

Розділ двадцять восьмий, в якому пригоди закінчуються, а дива тривають

На вулиці яскраво світило сонце. Під ногами рипів сніг. Аля з Сашком бігли вулицею. Коло сільради голосно розмовляли дві жінки про те, що Дир-Пир відмовився від головування і пече хліб.

Аля знов смикнула Сашка за рукав, і вони рушили далі. Вдома навіть ніхто не помітив, що Сашка і Алі не було (час в країні Сяк-таків йшов швидше, ніж тут). Лише Алина бабуса, готуючи Алю до від'їзду, знайшла її рукавичку в кишені пальта. У рукавичці була велика дірка.

Коли Аля залишається сама, вона частенько розмірковує над тим, що ж сталося з Королевою, Сякусем, Такусем.

Вас, мабуть, цікавить, чи повернувся до Сашка його таланти? Оцього вже я напевно не скажу. Знаю тільки, що вчиться Сашко старанно і вчитель праці Тиберій Тиберійович дуже його хвалить.

Стислий переказ по главам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.